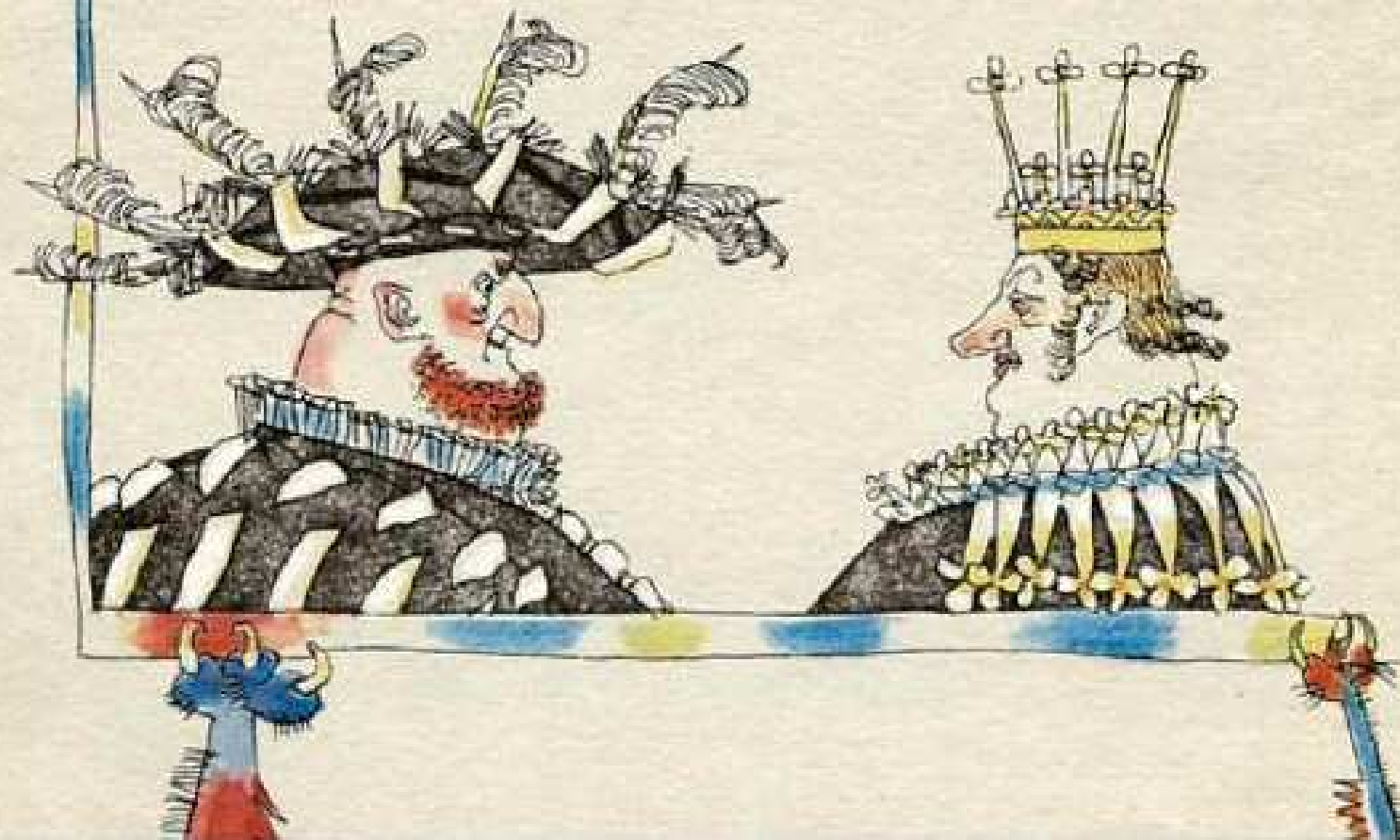


האיכר שחיפש צדק

ו.וואג'דייב
ציורים מ. מאיופיס





חי פעם רוזן עשיר ובעל עוצמה. מרתפי הטירה שלו היו מלאים באוצרות, ושקי כספים עמדו שם בשורה כמו חיילים, כולם מלאים במטבעות זהב עד השוליים. כל כך גדול היה העושר של אותו הרוזן.

הארמון שלו עמד על תל רם, חומה גבוהה עם מגדלים הקיפה אותו ומסביב לה נחפרה תעלה עמוקה מלאת מים. בעל עוצמה היה הרוזן וגחמן.

"האוצר שלי מלא זהב והטירה שלי גבוהה מכל הטירות של הממלכה" היה אומר "כלומר אני החשוב בין כל הרוזנים וכל מה שרק ארצה, יתמלא."

יום אחד עבר הרוזן באדמות שלו וראה משק קטן על גבעה. בתוך הצמחיה הירוקה עמד בית איכרים קטן ולידו מכלאה של צאן, אורווה ובאר. הרוזן הסתכל על הכל, על הבית, על החציר בערמה, על תרנגולות ואווזים שהתהלכו בחצר ועל הגדר הצהובה היפה שמסביב.





"משק יפה" אמר הרוזן וכוון את סוסו אל הבית הקטן, שם
בדלת עמד האיכר.
"שמע-נא" אמר הרוזן "אולי תמכור לי את המשק שלך? הוא
מצא חן בעיניי!"
"אך, כבודו" ענה האיכר "כבר תסלח לי, אך אינני יכול לעשות
זאת. כאן חיו ההורים שלי וגם הורים של ההורים שלי, והסבים
והוריהם. כאן אני רוצה לחיות בעת זקנתי, וכאן ארצה שיחיו גם
הילדים שלי וילדים של הילדים שלי. תבין בוודאי שאינני יכול
למכור את ביתי."



"זה דבר פשוט" אמרו השופטים "מיד נטפל בזאת."
הם קראו לאיכר והתחילו לשכנע אותו.
"למה אתה מתעקש, טיפש? הרוזן מציע לך כסף ואתה מסרב.
תחשוב. תסכים בטרם יהיה מאוחר."
"איך אוכל להסכים" אמר האיכר "כשבבית הזה חיו ההורים שלי
וגם הורים של ההורים שלי והסבים והוריהם. כאן אני רוצה
לחיות בעת זקנתי, וכאן צריכים לחיות גם הילדים שלי וילדים
של הילדים שלי. אימרו בעצמכם, אנשים מלומדים, איך אוכל
למכור את הבית!"



"איכר טיפש!" קרא הרוזן שמאוד התחשק לו לרכוש את
המשק "איך אתה מעז להתנגד לי, לרוזן הגדול והעצום!
אני נותן לך זמן לחשוב עד מחר. אם לא תסכים לי, מר
יהיה גורלך!" והרוזן סבב את סוסו ורכב הלאה.
למחרת בבוקר הגיע הרוזן שוב אל האיכר ועוד מרחוק
קרא בחוסר סבלנות
"נו איך, כפרי עלוב, התחשבת? תמכור לי את ביתך?"
"עוד אתמול הסברתי לך, כבודו, שהבית הזה לא למכירה."
"לא למכירה" חייך הרוזן "אז תדע שאקבל אותו חינם!"
ברוגז רב האיץ את סוסו בשוט ודהר העירה, לשופטים.
השופטים ידעו כי הרוזן עשיר ומכובד. הם השתחוו לו עד
האדמה. לא יכלו להביט בעיניו היוקדות. לא יכלו ולא העזו.
והרוזן קרא להם "אין לי זמן לכיבודים" ואמר הכל כפי
שהיה.



ואז אמר להם האיכר:
"אכן, שופטים, שופטים. כנראה אין יותר צדק עלי אדמות אם
כך שפטתם. מי יודע, אולי שם, בשמיים, יש מי שישפוט כראוי?
צחקו השופטים והשופט הראשי אמר:
"מה אתה מקשקש, כפרי! איזה צדק יהיה שם בשמיים! הצדק
כבר מזמן-מזמן מת!".
"ככה זה" אמר האיכר "חשבו רק, פעם היה צדק וכבר ואיננו
עוד!"
"לך, לך" אמרו השופטים "ותמהר לעזוב את הבית כי סבלנותו
של הרוזן עוד מעט תפקע."
האיכר לא ענה להם דבר והלך. אבל לא לביתו הלך אלא לכיוון
אחר, ישר לעיר איפה שחי המלך. ושם לא רחוק מהארמון
המלך עמדה כנסייה הגדולה ביותר שבכל הממלכה. וליד
הכנסייה עמד ביתן קטן עם חלון אחד בלבד.
בחלון זה דפק האיכר, כי בביתן הקטן גר מי שהיה חשוב
מכולם, הפעמונר.
"שלום הפעמונר!" אמר לו האיכר והשתחוה לו.
"שלום" ענה הפעמונר "איזו שמחה הביאה אותך כדי שתדפוק
בחלוני? אולי אתה משיא את בנך, או מחתן את בתך, ותרצה
שהפעמונים יצלצלו לנשף החתונה?"
אבל האיכר נענע בראשו ואמר בצער "לא ידידי, אין לי יום שמח
היום, אלא רק צרה." וסיפר לו הכל כפי שהיה.
"נשאר אצלי עוד קצת כסף" אמר האיכר "קח אותו ותמורתו
תעשה לי טובה - צלצל בכל הפעמונים שלך! וצלצל כאילו
נפטרה הנפש החשובה ביותר בכל הממלכה. צלצל, פעמונר,
צלצולי השכבה לצדק!"

אמרו לו השופטים "אם אתה, כפרי, אבדת את שכלך, ואתה
רוצה להתנגד לרוזן, תצטרך להתדיין! ואם הרוזן ירצה, יקחו
לך את הבית ואתך יגרשו ממנו. לרוזן הרצון שלו יקר יותר
מצדק ואמר לנו לנהוג לפי הבנתנו. ואנו נתחיל לדון בסכסוך
שלכם."
"איזה סכסוך?" אמר האיכר "אין לי מה להתדיין עם הרוזן.
אצלו בית שלו, אצלי בית שלי. אבל אם אין ברירה אחרת,
תדונו לפי הצדק."
התחילו השופטים לדון. דנו יום, דנו יומיים, עבר שבוע והם
המשיכו לדון. הרוזן מרוצה. הוא לא בא לדיון בעצמו אלא
שולח משרת שיציג אותו בבית המשפט. וזה יודע לדבר,
לשכנע. ולאיכר קשה! הוא צריך לדאוג למשק, לחרוש שדות,
להביא עצי הסקה, לפרזל סוסים. כל זה עושה בעצמו, בידיו
שלו. עכשיו נעשה עייף, רזה, אבל לא מוותר. מחזיק בשלו.
ואז אומרים לו השופטים "אנו דנים כבר ימים רבים, שוקלים
את הסכסוך לפי הצדק. אתה חייב לשלם לנו עבור טרחה
שלנו."
"איך אשלם לכם?" אומר האיכר "אין לי כסף וגם לא ביקשתי
שתדונו בעניין."
ובאותו רגע מגיע המשרת של הרוזן, נותן לשופטים שקית
עם כסף ואומר "זה מגיע לכם, כי אתם דנים כבר כל כך
הרבה זמן לפי הצדק."
והשופטים הצודקים החליטו שלרוזן מגיעה המשק של
האיכר. ואת האיכר החליטו לגרש מהמשק לאן שירצה. "לך,
ואם אינך רוצה, לך בכל זאת."

והפעמונר התחיל לצלצל. בפעמונים גדולים, בפעמונים בינוניים, בפעמונים קטנים ובאלה הקטנים ביותר!
"בום! בום! בום!" צלצלו הפעמונים, יללו, בכו, הרעישו בכל העיר, על כל הסביבה, על כל הממלכה.
אנשים התחילו לעצור ברחובות, ומי שהיה בבית - יצא החוצה.

"מה קרה? מי מת? את מי קוברים?"
איש לא ידע מי מת, את מי קוברים.
והפעמונים ממשיכים לצלצל, מהדהדים כל הפעמונים, רועשים, בוכים.
רצו האנשים ברחובות, כולם לכיכר המרכזית. גם המלך בעצמו שמע את הפעמונים. הוא שואל:
"מה קרה? למה מצלצלים?"
השרים רק מניעים את ראשיהם. לא יודעים. לא שמעו.
המלך ציווה לשלוח שליח לכנסייה ולברר להשכבתו של מי מצלצלים.

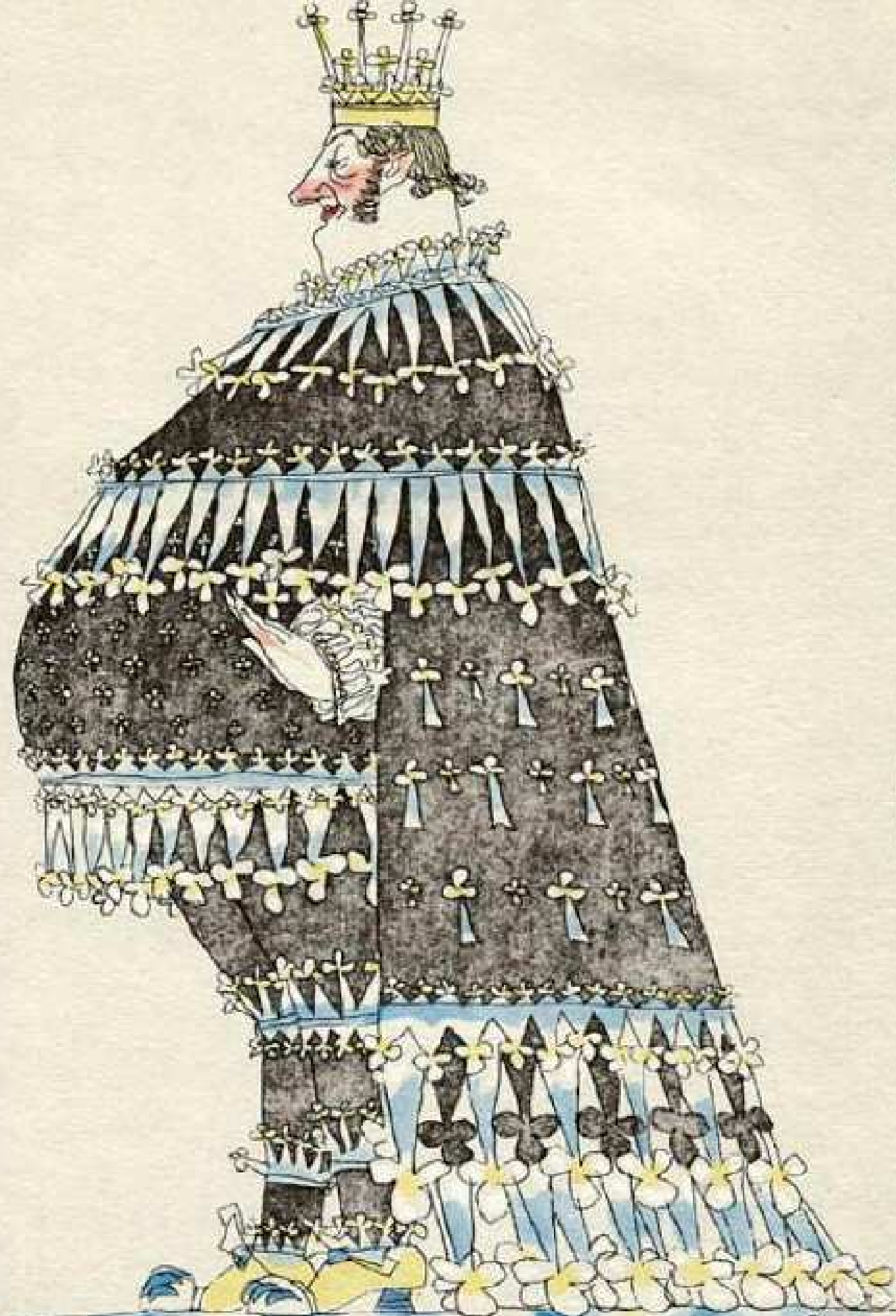


רץ השליח. וברחובות כבר המון אנשים מתרוצצים,
שואלים. השליח בקושי מצליח להגיע לכנסייה. רואה -
מולו הולך האיכר.

קרא השליח "אמור לי מהר מי מת? את מי קוברים?"
והאיכר עונה "הצדק מת! הפעמונים מצללים לו
להשכבה!"

ההמון שמע והתחיל לרעוש, לצעוק חזק, עד שלא ניתן
היה לשמוע פעמונים. ההמון התרגז ורץ דרך הכיכר ישר
אל ארמון המלך.

השליח חזר לארמון וסיפר "הצדק מת! להשכבה של
הצדק הפעמונים מצללים. וההמון בא אל הארמון!"
המלך נבהל. לא ידע מה לעשות. השרים התחילו לנעול
דלתות, לסגור חלונות. אבל אחד היה נבון יותר ואמר
"לא, הוד מלכותו. לא צריך להיסגר, להתבצר. יש רק
מוצא אחד ואין לבחור אחר."
והוא לחש למלך לאוזנו את העצה הנבונה שלו. ואז המלך
בעצמו יצא מהארמון מול העם.
איש לא אמר מילה כשראו את המלך והוא אמר:



"אנשים טובים!

המלך הזקן שלכם יודע כבר הכל. השמועה לא נכונה. הצדק לא מת, הוא רק נרדם! אעיר אותו בעצמי! זאת ההבטחה של המלך!"

והוא ציווה להחזיר לאיכר את המשק שלו ואת הרוזן יחד עם השופטים המשוחדים ציווה להעניש. אחר כך חזרו כל האנשים לבתיהם, האיכר נסע לביתו והמלך חזר לארמונו למלוך.

ומה הלאה? לא כלום!

והצדק? איפה הוא?

הנה הוא - עבר זמן ופג הפחד של המלך. ואיש כבר לא זוכר איך קראו לאותו האיכר. ובממלכה התחילה להתנהל כרגיל. המלך בארמונו, הרוזן בטירה שלו, השופטים בבית המשפט. רק לצדק לא נמצא אצלם המקום.

